

Γράφει ο **Γιώργος Βασιλάτος**

Πολλά θα γραφτούν τα επόμενα χρόνια για την άνοδο και την πτώση του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά τα άμεσα «μαθήματα» είναι απλά.

Ο καπιταλισμός έχει υποστηριχτεί εν μέρει από κάποια «Αριστερά».

Από τους Ευρωπαϊούς σοσιαλδημοκράτες που υποστήριξαν την ιμπεριαλιστική σφαγή στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, από το Γαλλικό Κομμουνιστικό Κόμμα που, στην ουσία, σταμάτησε τη γενική απεργία το 1968, από το Κομμουνιστικό Κόμμα στις ΗΠΑ που πίεζε για εργασιακή ειρήνη και την απομόνωση των Ιαπώνων με Αμερικανική υπηκοότητα κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, μέχρι το ΣΥΡΙΖΑ που διέσωσε το ευρώ με πολιτικές λιτότητας και μνημόνια, πολλοί «αριστεροί» έχουν βοηθήσει στη σταθεροποίηση του καπιταλισμού και την υπεράσπιση του πολέμου για πάνω από 100 χρόνια.

Με το ευρώ να παραπαίει, η πιο ριζοσπαστική, υποθετικά, κυβέρνηση της Ευρώπης, κάνει φιλότιμες προσπάθειες να το σώσει. Τελικά υπάρχει πάντα κάποιος που είναι διαθέσιμος να εκτελέσει τη δουλειά με προγράμματα λιτότητας σε κατάσταση πλήρους ιμπεριαλισμού, με ένα – και καλά – αριστερό πρόγραμμα και προφίλ, βοηθώντας το σύστημα να έχει το πάνω χέρι και υποσκάπτοντας την οποιαδήποτε δράση και αντίδραση του λαού (ΜΑΤ, Πανούσης κλπ όμορφα...).

Όταν οι εκλεγμένοι ηγέτες λένε ότι πρόκειται να ξεπουλήσουν, τους πιστεύουμε.

Ακόμη και την παραμονή του δημοψηφίσματος για το «ΟΧΙ», ο Τσίπρας επέμεινε ότι επρόκειτο μόνο να το χρησιμοποιήσει για να διαπραγματευτεί μια καλύτερη συμφωνία, προκειμένου να παραμείνει στην Ευρωζώνη. Έκανε ό, τι μπορούσε για να αποφύγει ένα Grexit, κραυγάζοντας κυριολεκτικά παντού ότι δεν το επιθυμούσε.

Οι αριθμοί στην τελική δέσμη μέτρων λιτότητας ήταν χειρότεροι από τα αναμενόμενα, αλλά τελικά αυτό δεν είναι ένα μαθηματικό πρόβλημα, αλλά πολιτικό. Δεν υπήρχε κανένας τρόπος χωρίς αποδοχή μαζικής λιτότητας.

Όταν ηγέτες κινημάτων δηλώνουν πως θα είναι πρόθυμοι να δεχθούν παραχωρήσεις, θα πρέπει να τους πιστεύουμε και να προετοιμαζόμαστε για μαζικούς αγώνες. Δεν έχει καμιά σημασία πόσο, ίσως, προδομένοι αισθανόμαστε αφού ένα μέρος του κοινού αγώνα δόθηκε στο πλευρό τους και μάλιστα στο κοντινό παρελθόν.

Η εκλογή ριζοσπαστών σε ισχυρές θέσεις τους αποπλίζει κάποιες φορές.

Μάλλον ναι! Αφού έχουμε πολλά ζωντανά παραδείγματα για το πώς το ίδιο το σύστημα τους ξεφτιλίζει. Δίνοντάς τους εξουσία, την προσοχή των μέσων ενημέρωσης (βλέπε τωρινή αντιμετώπιση από τα μέχρι τώρα εχθρικά τσοντοκάναλα), ένα παχυλό μισθό, δωρεάν αυτοκίνητο, κλπ, είναι ενός είδους φόρμουλα για τη μετατροπή τους σε νεοφιλελέδες. Στην καλύτερη Σοσιαλδημοκράτες. Τι πιο προφανές; Θα εξοικειωθούν με τη θεσούλα τους και τη δική τους αυτο-επιβεβαίωση πάνω απ' όλα.

Ακόμα χειρότερα, από τη στιγμή που είναι στην εξουσία, προωθούν πολιτικές λιτότητας, κάνοντας ακόμα και τους πιο αριστερούς τους συντρόφους να μεταμορφωθούν ξαφνικά σε ξεδοντιασμένους φιλελέδες, οι οποίοι δεν τολμούν να σκεφτούν να αντισταχτούν. Σίγουρα, κάποιοι δεν χρειάζονται τέτοια «μεταμόρφωση», ο μόνος τρόπος που μπορούν να εκλεγούν είναι να προδώσουν τις αρχές τους και την

ιδεολογία τους πράγμα που τους καθιστά τελείως ανίκανους να έχουν συμμετοχή σε οποιαδήποτε μορφή πάλη. Εν τω μεταξύ, θα διαβεβαιώνουν, συνεχώς, τους πάντες ότι όλα θα πάνε καλά, μέχρι να καταπατηθεί και το τελευταίο δικαίωμα.

Οι συστημικοί αριστεροί θα επιμείνουν συστηματικά στην εξουσία και όχι στην κατάργησή της.

Πόσο λίγοι αριθμητικά φάνταζαν αυτοί της Αριστερής Πλατφόρμας που ψήφισαν κατά της πρότασης Τσίπρα.....

Πόσο πολλοί φάνταζαν αυτοί της Αριστερής Πλατφόρμας που ψήφισαν υπέρ, για να μη χάσει το κόμμα την πλειοψηφία και να μη θεωρηθούν προδότες...

Άλλοι, (και μάλιστα ηγετικά στελέχη) απείχαν αρχικά, αντί να χρησιμοποιήσουν κάθε κοινοβουλευτικό μέσο για να σαμποτάρουν τη συμφωνία, να προκαλέσουν κλυδωνισμούς στο ΣΥΡΙΖΑ και την ηγεσία του, και να τραβήξουν το χειρόφρενο σε αυτό το καταστροφικό σχέδιο. Αντί αυτού επέλεξαν να διατηρήσουν την κοινοβουλευτική πλειοψηφία του ΣΥΡΙΖΑ και τη θέση τους στο κοινοβούλιο.

Αυτό είναι ένα δείγμα ιστορίας για το πώς «αυτοκτονούν» τα κινήματα της Αριστεράς εδώ και τουλάχιστον 100 χρόνια. Είναι πολύ αφοσιωμένα στη διατήρηση θέσεων εξουσίας και δε ριψοκινδυνεύουν να χάσουν αυτή τη θέση απασφαλίζοντας και χρησιμοποιώντας τη δύναμη της κοινωνίας που τα ανέδειξε. Αν αυτή είναι, πραγματικά η αριστερή πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ, δεν είναι να απορεί κανείς που ο Τσίπρας βρήκε πρόσφορο έδαφος για να περάσει το σχέδιο λιτότητας.

Κρίνουμε τους ανθρώπους από ό, τι κάνουν, όχι τι λένε.

Ο Κώστας Λαπαβίτσας, μερικές ημέρες νωρίτερα, κάλεσε τον ΣΥΡΙΖΑ να κάνει μια ριζική στροφή, «να βαρέσει γροθιά στο μαχαίρι» και να εθνικοποιήσει τις τράπεζες. Είχε επιμείνει ότι η Ελλάδα πρέπει να εγκαταλείψει το ευρώ. Αλλά την ημέρα που καλούσε τον Τσίπρα να απορρίψει τη συμφωνία, ο Λαπαβίτσας αποφάσισε επίσης να μην ψηφίσει «όχι» και να απέχει.

Ακόμα και οι καλύτεροι επαναστάτες διανοούμενοι θα υποκύψουν στην πίεση των γεγονότων όταν είναι εκλεγμένοι στο κοινοβούλιο....

Παρά τα όσα λένε με συνέπεια, κάποιοι αριστεροί, μάλλον περιμένουν ένα μεσσία να τους σώσει.

Διάφοροι μαρξιστές και άλλοι αυτο - αναφερόμενοι επαναστάτες σε όλο τον κόσμο και την Ελλάδα, πίστεψαν στο ΣΥΡΙΖΑ για το τελείωμα της δικτατορίας του ευρώ και την ήττα της λιτότητας στην Ελλάδα και όχι μόνο. Το μόνο που είχαν να συνειδητοποιήσουν ήταν ότι μερικές δεκάδες αριστεροί ή «αριστεροί» βουλευτές δε θα στέκονταν στο ύψος των περιστάσεων και θα υπέκυπταν στην πίεση.

Παρά το ότι πιστεύουν στην αυτο-χειραφέτηση της εργατικής τάξης, πολλοί εξακολουθούν να νομίζουν ότι η εκλογή ριζοσπαστών στο κοινοβούλιο (και μόνο αυτή) είναι ουσιαστικά μια καλή στρατηγική και όχι μια αναμενόμενη καταστροφή.

Ακόμα χειρότερα, πολλοί από αυτούς έχουν πείσει τους εαυτούς τους ότι εκείνοι δεν έχουν ακριβώς την ίδια σοσιαλδημοκρατική στρατηγική που έχει αποτύχει αμέτρητες φορές στο παρελθόν.

Το μέλλον δεν περνά μόνο μέσα από το κοινοβούλιο αλλά κυρίως από τη ριζοσπαστική και επαναστατική οργάνωση, στους εργασιακούς χώρους, τις γειτονιές, τους δρόμους.

Το πρόβλημα δεν είναι ότι έχουμε «κακούς» συντρόφους, αλλά κακές στρατηγικές. Ακόμα και οι καλύτεροι των συντρόφων παραπαίουν ως σοσιαλδημοκράτες. Όσο πιο ριζοσπάστης κι αριστερός είναι κάποιος, τόσο πιο πιθανό είναι και όλοι γύρω του να πιστεύουν ότι είναι απρόσβλητος από σοσιαλδημοκρατικές «σειρήνες». Η λύση δεν είναι να βρούμε καλύτερους συντρόφους, αλλά να χρησιμοποιούμε διαφορετικές στρατηγικές.

Οι στρατηγικές αυτές δεν αλλάζουν μαγικά μόνες τους.

Η αποτυχία του ΣΥΡΙΖΑ δεν θα εξαλείψει απλά την ιδεολογία της σοσιαλδημοκρατίας από τον χάρτη για πάντα, περισσότερο από όσο συνέβη με τη συνθηκολόγηση της σοσιαλδημοκρατίας στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο το 1914. Θα συνεχίσει να υπάρχει, όσο υπάρχει καπιταλισμός, μια κοινωνική βάση διανοουμένων που τη στηρίζει, εργατοπατέρες, ΜΚΟ και άλλοι που επωφελούνται από αυτές τις σοσιαλδημοκρατικές στρατηγικές και θα τις εκτελούν σε αगाστή συνεργασία με τα αφεντικά επ' αόριστον. Αυτοί, λοιπόν, οι άνθρωποι είναι επικίνδυνοι. Λένε ψέματα, συχνά και στον ίδιο τους τον εαυτό, όταν επιμένουν ότι η σοσιαλδημοκρατική τους ιδεολογία και πρακτική δεν θα συνθηκολογήσει.

Είναι ακριβώς αυτή η αφελής λογική που αποπλίζει τους ανθρώπους όταν ξαφνικά αντιμετωπίζουν την ίδια κατάσταση που αντιμετωπίζει ο ΣΥΡΙΖΑ και ανακαλύπτουν ότι δεν έχουν μια στρατηγική για να αντιμετωπίσουν το αναπόφευκτο, επειδή ήταν πολύ απασχολημένοι να προωθούν τα δικά τους συμφέροντα και τη δική τους αυτο - επιβεβαίωση.

Πολλοί από τους συντρόφους που υποστηρίζουν σήμερα τις ΣΥΡΙΖΑΐκες στρατηγικές δεν θα αλλάξουν τώρα ξαφνικά τη στάση τους. Στην πραγματικότητα, είναι σοκαριστικό πόσο λίγο θέλουν να αλλάξουν, ψελλίζοντας δικαιολογίες για να αποφευχθεί η ολοκληρωτική τους αμηχανία στις περιστάσεις. Είναι πιο αφοσιωμένοι στο ρόλο τους σαν γρανάτζι στον τροχό ενός χάμστερ που κινείται μόνο στο κλουβί του. Ένα κλουβί αναποτελεσματικής δράσης και αντίδρασης (ανύπαρκτης ίσως). Η δέσμευση ήταν για την αντιμετώπιση των πραγματικών προβλημάτων με ρήξη και ανατροπή. Με αντίσταση στο νεοφιλελευθερισμό και αγώνα για κοινωνικό μετασχηματισμό.

Δεν χρειάζεται να περιμένουμε να γίνουν πράξη αυτά τα μαθήματα.

Κάθε αγώνας έχει κάποιες σημαντικές στιγμές που περιμένουν τη θέση που τους ανήκουν στην ιστορία. Κάθε αγώνας έχει ένα ρεφορμιστικό στοιχείο το οποίο επιδιώκει να κερδίσει όχι μόνο τις εκλογές αλλά να συνυφάνει ολόκληρο το μέλλον του σε κυβερνητικές μηχανορραφίες. Κάθε αγώνας έχει ανθρώπους που θέλουν να διαπραγματευτούν σάπιους συμβιβασμούς στο όνομα των καταπιεσμένων και του λαού. Κι αν δεν υπάρχουν, το σύστημα θα τους εφεύρει.

Δεν χρειάζεται να περιμένουμε μέχρι να υπάρξει και άλλος «ΣΥΡΙΖΑ» στα πρόθυρα της νίκης σε βουλευτικές εκλογές για την αντιμετώπιση όλων αυτών των προβλημάτων που εφευρίσκει ο καπιταλισμός για να επιβιώνει. Αν σταθούμε τώρα απέναντι στα σχέδια που έχει το σάπιο κατεστημένο για μας, θα είμαστε και έτοιμοι για την αναπόφευκτη στιγμή που ο επόμενος ηγέτης του Σοσιαλδημοκρατισμού ή Νεοφιλελευθερισμού ή ό,τι άλλο, προσπαθήσει να διαπραγματευτεί την παράδοση, αν δεν τα καταφέρει η «πρώτη φορά αριστερά», αυτή την κρίσιμη ώρα. Αυτό δεν πρέπει να είναι ένα «παράπλευρο» σχέδιο ή ένα μελλοντικό πρόβλημα για την οργάνωση της ρήξης και της ανατροπής. Μάλλον, αυτό πρέπει να είναι στο κέντρο. Η στόχευσή μας.

Τα νεοφιλελέ και σοσιαλδημοκρατικά ξεπουλήματα θα συνεχιστούν μέχρι να υπάρξει μια δυναμική ρήξης και ανατροπής αρκετά ισχυρή για να πάρει ο λαός τις τύχες του στα χέρια του.

Ας χτίσουμε σε στέρεες βάσεις. Ας μην απλώνουμε το χέρι να πάρουμε το μέλλον που εκείνοι μας προσφέρουν. Ας διεκδικήσουμε το μέλλον που εμείς θέλουμε. Χωρίς αφεντικά, υποτέλειες, υποκλίσεις στο θεό του ευρώ και της ΕΕ.

ΟΧΙ! ΠΑΝΤΟΥ!